

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **V. S.**, Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2019, č. j. CPR-19187-3/ČJ-2019-930310-V241, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2019, č. j. 4 A 50/2019 – 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy (prvostupňový správní orgán) rozhodnutím ze dne 11. 4. 2019 uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců. Odvolání žalobce žalovaná dne 8. 8. 2019 zamítla.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce u Městského soudu v Praze. Městský soud žalobu neshledal důvodnou. Dle soudu bylo prokázáno, že žalobce na území ČR pobýval bez platného víza nejméně od 2. 2. 2019 do 8. 4. 2019. Je tedy zřejmé, že byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění. Správní orgány se při posouzení přiměřenosti tohoto opatření

zabývaly i skutečnostmi, že žalobce s nimi spolupracoval a že na území ČR pobýval od roku 2008 legálně. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývala posouzením zavinění a pohnutek žalobce zejména při rozhodování o délce zákazu pobytu, zcela v souladu se závěry rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 5 Azs 232/2018 - 26, na který žalobce odkazoval.

[3] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/es ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návrátová směrnice) v článku 6 umožňuje zvážit, zda nebude upuštěno od rozhodnutí o navrácení, avšak soud měl za to, že správní orgány se dostatečně zabývaly posouzením otázky přiměřenosti uloženého správního vyhoštění a nelze tedy vytýkat neaplikování přímo článku 6 odst. 5 návratové směrnice. Žalovaná se zabývala žalobcovým tvrzením o tom, že si nebyl vědom skutečnosti svého nelegálního pobytu a soud se zcela ztotožnil se závěry, které správní orgán v tomto odůvodnění učinil. Soud uvedl, že ačkoliv se žalobce domníval, že podání nové žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání způsobilo fikci povolení k pobytu, tento závěr neměl ničím podložen. Zákon v tomto případě fikci povolení k pobytu za této situace neumožňuje a žalobce si měl tuto skutečnost ověřit, pokud zde hodlal nadále pobývat na základě svého přesvědčení o fikci pobytu z tohoto titulu.

[4] Rozhodnutí o navrácení bylo žalobci vydáno v souladu s čl. 6 odst. 1 návratové směrnice, dle čl. 11 odst. 2 návratové směrnice bylo po zvážení všech okolností případu stanoveno, že cizinci není umožněn vstup na území států EU v trvání šesti měsíců. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že uložené správní vyhoštění v této délce je opatřením nepřiměřeným.

II. Kasační stížnost

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů, které pořadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel uvádí, že významnou skutečností v jeho případě je, že k naplnění podmínek vyhoštění došlo zcela bez jeho úmyslu, neboť byl prokazatelně v domnění, že na území pobývá legálně na základě fikce pobytu, vzhledem k tomu, že probíhalo řízení o jeho žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. O věrohodnosti stěžovatele svědčí i dosavadní spolupráce se správními orgány, skutečnost, že svůj pobyt vždy včas řešil a že konzistentně vysvětloval, jak se ocitl v současné situaci. Městský soud stěžovateli vytýká, že uvedené skutečnosti v řízení před soudem nikterak nedoložil, je zcela nelogické, že současně tyto skutečnosti označuje za dostatečně zhodnocené správním orgánem. Rozsudek je tak dle stěžovatele zatížen vadou nesrozumitelnosti, a současně neposkytuje dostatek důvodů, neboť soud pouze obecně shrnul, že správní orgány se otázce zavinění dostatečně věnovaly.

[7] Stěžovatel dále tvrdí, že správní orgány vůbec nemusely setrvat na rozhodnutí o správním vyhoštění, z návratové směrnice nevyplývá povinnost automatického stanovení doby zákazu vstupu na území členských států EU. Ustanovení § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců umožňuje vydání rozhodnutí ukládající povinnost opustit území. Dle stěžovatele byly naplněny podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení, neboť vydáním rozhodnutí o vyhoštění bylo nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života stěžovatele. V ČR se zdržuje již 10 let, má zde mnoho přátel a veškeré sociální vazby. Zároveň nedisponuje dostatečnými prostředky, které by mu pomohly k založení důstojného života na Ukrajině. Správní orgány i městský soud však tuto otázku nedostatečně posoudily.

pokračování

[8] Městský soud a také správní orgány zcela opomněly podmínky v čl. 11 odst. 1 návratové směrnice, dle kterého je zákaz vstupu uložen, jestliže a) nebyla poskytnuta lhůta k dobrovolnému opuštění území nebo b) nebyla splněna povinnost návratu. Stěžovatel namítá, že však ani jedna z těchto podmínek nebyla v jeho případě naplněna.

[9] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako včasnou a přípustnou.

[11] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Závěr k otázce zavinění je pak dle stěžovatele nesrozumitelný.

[13] Z ustálené judikatury vyplývá, že za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52).

[14] Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu Nejvyšší správní soud neshledal. Není v zásadě chybou, pokud krajský soud, ztotožní-li se s hodnocením správního orgánu, na jeho odůvodnění odkáže se souhlasným dovětkem. Účelem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Městský soud vyložil, z jakých důvodů považuje stěžovatelovu žalobní argumentaci za nedůvodnou a reagoval na jeho námítky. Věcná správnost jeho závěrů je předmětem dalšího přezkumu.

[15] Nejvyšší správní soud neshledal ani nesrozumitelnost rozsudku. Městský soud uvedl, že stěžovatel neměl nijak podložen svůj závěr o tom, že další řízení o žádosti o povolení k pobytu mu zakládá fikci povoleného, a tedy legálního pobytu na území ČR. Dále dodal, že stěžovatel si měl tuto svou domněnku ověřit. Jinak řečeno, soud po stěžovateli nepožadoval doklad o absenci jeho zavinění celé situace, uvedl však, že stěžovatel neměl žádný podklad pro svou domněnku, že podáním nové žádosti o pobytové oprávnění mu vznikla fikce pobytu. Zároveň učinil správný závěr, že správní orgány vzaly zavinění stěžovatele při posouzení věci dostatečně v úvahu.

[16] K věci samé je pak třeba uvést, že Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že dobrá víra stěžovatele o oprávněnosti jeho pobytu na území České republiky nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění (srov. rozsudek ze dne 30. 8. 2018, č. j. 8 Azs 164/2017 - 42). I v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 5 Azs 232/2018 - 26, na nějž stěžovatel poukazoval v žalobě, Nejvyšší správní soud uvedl, že: „(Ne)existence zavinění na straně stěžovatelky a jeho konkrétní forma by sice nemohla zvrátit závěr o tom, že jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, mohla by se však promítnout do délky doby, po níž nebude stěžovatelce umožněn vstup na území členských států Evropské unie, respektive

do úvahy, jak dlouhý zákaz vstupu je přiměřený v kontextu všech okolností stěžovatelčina případu.“ Městský soud správně zhodnotil, že správní orgány možnou nevědomost stěžovatele o tom, že na území ČR nepobývá legálně, vzaly v úvahu, což se promítlo v délce doby, po kterou mu byl uložen zákaz vstupu na území.

[17] Stěžovatel dále namítá, že správní orgány nemusely vzhledem k okolnostem jeho případu přistoupit k vyhoštění, ale měly aplikovat § 50 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území. Jak již správně uvedl městský soud, správní orgány se zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele, přičemž neshledaly, že by tento dopad byl nepřiměřený.

[18] Žalovaná uvedla, že stěžovatel nesdělil v rámci pohovoru žádné konkrétní vazby v České republice, které by činily rozhodnutí o vyhoštění nepřiměřeným, pouhá skutečnost, že zde pobýval po dobu 8 let, není důvodem znemožňujícím vyhoštění. Na území ČR nemá žádné rodinné vazby, rodinu má naopak v zemi původu. Nejvyšší správní soud považuje toto hodnocení za správné. Je třeba připomenout, že je zejména odpovědností cizince, aby správnímu orgánu uvedl skutečnosti, které jsou pro posouzení otázky přiměřenosti dopadů vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života rozhodné. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z úřední povinnosti, a žalovaný tak nese odpovědnost za řádné shromáždění podkladů pro rozhodnutí, nelze po něm požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy (viz např. rozsudek ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21 či ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 Azs 322/2018 - 28).

[19] Ani v odvolání stěžovatel žádné konkrétní skutečnosti, které by bránily jeho vyhoštění s poukazem na soukromý a rodinný život, neuváděl. To se týká i žaloby, nelze proto vytýkat městskému soudu, že se podrobně přiměřeností zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele nezabýval. Informace, které stěžovatel poskytl k této otázce správním orgánům, vyhodnotily dostatečně, což správně aproboval i městský soud. Namítá-li stěžovatel nyní v kasační stížnosti, že v ČR má sociální vazby a přátele, jedná se jednak o námitku zcela obecnou, jednak ji měl stěžovatel uplatnit již v řízení před správním orgánem.

[20] Ani odkaz na článek 11 návratové směrnice není případný, neboť ten v bodě 1 stanoví: *Rozhodnutí o navrácení jsou spojena se zákazem vstupu, a) jestliže nebyla poskytnuta lhůta k dobrovolnému opuštění území nebo b) jestliže nebyla splněna povinnost návratu. V ostatních případech mohou být rozhodnutí o navrácení spojena se zákazem vstupu.* Článek 11 tedy pouze určuje, ve kterých případech je nezbytné s rozhodnutím o navrácení spojit také rozhodnutí o zákazu vstupu. Zároveň však uvádí, že v ostatních případech je spojení rozhodnutí o navrácení se zákazem vstupu možné. Směrnice tedy neomezuje možnost udělit cizinci správní vyhoštění (zákaz vstupu na území) pouze na případy stanovené v písmenech a) a b), jak dovozuje stěžovatel.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

pokračování

[22] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu